

Arrest

nr. 129 754 van 19 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 september 2013 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn partner van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 16 september 2013 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgisch onderdaan.

1.3. Op 14 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 28 maart 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.09.2013 werd ingediend door:

Naam: K Voornaam: Z Nationaliteit: Pakistan

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijk integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de periode mei 2013 en juli-november 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze maanden een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1195,75

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is sedert 28.02.2014.

Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens wordt een manifeste beoordelingsfout opgeworpen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"1.

Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" te beschikken.

Volgens verweerder beschikt verzoekers referentiepersoon over onvoldoende inkomsten overeenkomstig art. 40 ter Vw. en zou deze sedert 28.02.2014 niet meer tewerkgesteld zijn.

2.

Dat in eerste instantie dient te worden vastgesteld dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig voorbereid heeft daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijzen aangaande hun (nieuwe) inkomsten neer leggen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging nu verzoeker niet uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter zijner verdediging neer te leggen.

3.

Dat er daarnaast sprake is van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat immers krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Dat verzoeker opnieuw opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden (en aangaande hun huidige inkomsten) neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

4.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

In casu werd de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger c.q. Belgisch onderdaan geweigerd omdat *"Uit de voorliggende gegevens blijkt dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt."*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd gedaan, de volgende documenten voorlegde: *“loonfiches voor de periode mei 2013 en juli-november 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze maanden een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1195,75”*. Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt niet betwist door verzoeker. Voorts wordt in de bestreden beslissing vermeld: *“Echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is sedert 28.02.2014.”* Ook dit vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet in concreto betwist of weerlegd.

2.4. Verzoeker meent dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid omdat hij heeft nagelaten om verzoeker uit te nodigen bewijzen neer te leggen aangaande (nieuwe) inkomsten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het is in die zin dat aan verzoeker werd gevraagd, toen hij zijn aanvraag van een verblijfskaart op 16 september 2013 indiende, om een aantal documenten voor te leggen waaronder bewijzen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Hoewel verzoeker bij zijn aanvraag de gevraagde bewijzen van bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon voorlegde, trad tijdens de behandeling van de aanvraag een wijziging op in de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het kwam op dat moment de verzoeker toe om zijn aanvraag te actualiseren en bewijzen voor te leggen van een nieuwe tewerkstelling of andere inkomsten, zoals een werkloosheidsuitkering voor zover de Belgische referentiepersoon actief op zoek is naar werk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker geactualiseerde bewijzen inzake de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft voorgelegd. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige geactualiseerde stukken m.b.t. de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Waar op zorgvuldige gronden is vastgesteld dat de referentiepersoon van verzoeker sinds 28 februari 2014 niet meer is tewerkgesteld, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde daaruit besluit dat op onvoldoende wijze blijkt dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

2.5. De Raad merkt op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De bestreden beslissing, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, vloeit voort uit de toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr.

198.379). De gemachtigde diende verzoeker derhalve niet te horen alvorens hij de bestreden beslissing nam.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen: verzoeker beperkt zich tot een theoretisch betoog zonder aan te duiden welke nieuwe inkomsten, bijkomende stukken of informatie die een invloed konden hebben op de beslissing inzake zijn aanvraag van een verblijfskaart hij had kunnen voorleggen aan de gemachtigde. In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoeker, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De Raad wijst er tenslotte dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.6. Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde in gebreke is gebleven om op een afdoende manier een behoefteanalyse uit te voeren, conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit lezing van deze bepaling blijkt dat er geen verplichting is in hoofde van de gemachtigde tot een behoefteanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoeker, wanneer de gevraagde bestaansmiddelen onbestaande zijn (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).

Waar op goede gronden is vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon sinds 28 februari 2014 niet meer tewerkgesteld is waardoor de door verzoeker voorgelegde bestaansmiddelen kwamen te vervallen en er geen bewijzen werden voorgelegd van eventuele nieuwe bestaansmiddelen, impliceert deze situatie de afwezigheid van een bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het komt de Raad bijgevolg niet onredelijk voor dat de gemachtigde, gezien de stopzetting van de tewerkstelling en bij gebrek aan informatie over andere of actuele bestaansmiddelen, in casu niet is overgegaan tot een behoefteanalyse. Verzoekers betoog dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door zich niet te informeren aangaande de maandelijkse onkosten van het huishouden van verzoeker en zijn Belgische partner of verzoeker daaromtrent te horen, kan evenmin worden bijgetreden. Er dient immers te worden herhaald dat er in casu géén actuele bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zodat een behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet aan de orde is en de gemachtigde daaromtrent evenmin dient te motiveren noch verzoeker in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken of te horen.

Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES